

Nagy Erdésztalálkozó Erdélyben

Május végén olyan rendezvényhullám vonult végig Háromszéken, hogy az érdeklődők sokasága csak kapkodta a fejét, hogy melyiket részesítse előnyben a nagy választékból. A Rétyi Nyírben szervezett nagyszabású környezetvédelmi konferenciáról rohantunk az Óriáspince-tetőre, amelynek tömegvonzó varázsát a metszően hideg szél sem tudta elfújni.

Engem külön megtiszteltetés is ért: a kézdívasárhelyi – kantai – Erdészeti Műszaki Középiskola öt évfolyama együttesen szervezett egy, a maga nemében páratlan Nagy Erdésztalálkozót, amelyen az 1951 – 1955 között végzett öt évfolyam még élő tagjai és hozzátartozóik vettek részt. 1945 – 1948 között magam is a kantai Nagy Mózes Gimnázium padjait koptattam, s az iskolák államosítása évében (1948) mondhatni, mint annyi felsőháromszéki diáktársam szinte automatikusan iratkoztunk át a római katolikus gimnáziumból az erdészeti műszaki középiskolába, hisz szülőföldünkhöz ez a tanoda volt a legközelebb. Számításunkba azért valami hiba csúszott be, mert közben, az akkor gerjesztett osztályharc jegyében szüleim kuláklísta kerültek, s engem, hogy finoman fogalmazzak, mint kulákfattyút eltanácsoltak a zöld kabát-hajtókás szakma környékéről.

Egykori gimnáziumi és erdészeti iskolai osztálytársaim figyelmeségére jellemző, hogy számomra ezeket az éveket is „jóvá írták”, és újra befogadtak maguk közé, sőt még „Tiszteletbeli Erdész” címet, s egy ezzel járó díszoklevelet is adományoztak, mivel egykoron az erdőművelési technikus diplomát nem szerezhettem meg.

Ebben az érzelmi pakliban annak az elismerése is benne volt, hogy az azóta eltelt hat évtized alatt bár nem lehettem hivatásos „erdőkerülő”, mindig is az erdők bővületének vonzásában éltem és cselekedtem, amit az írásbelizéssel el lehet érni.

A személyes megilletődésen túl a kézdívasárhelyi Nagy Erdésztalálkozón

fel kellett figyelnem arra a szinte páratlan összefogásra, amely fél évszázad múltán is jellemzi ezt a közösséget.

Dr. Szócs Géza és felesége, *Piroska* rendezésében egy jó hangulatú, a '70-en felüli életkor bajait meghazudtoló frissességű összejövetel kerekedett. A szervezők – minden évfolyamnak megvolt a maga felelőse – tulajdonképpen most rehabilitálták a nagy múltú iskola történetéből azt az öt évet, amelyet eddig ilyen-olyan okok miatt egyszerűen holott a diákok és a tanári kar zöme a megszüntetett kantai római katolikus gimnázium „személyzetéből” került ki, valójában megmaradt Felső-Háromszék szellemi központjának.

Ugyancsak a „rendezőknél” köszönhetően rácsodálkozhattunk azokra a számoszlopokra, amelyek az Erdészeti Műszaki Középiskola öt évfolyamának sorsát, létszámának alakulását szemléltette. 1951-ben 43-an érettségiztek, közülük 23 már az elíziumi tájakon folytatják az erdőművelést, de a mostani találkozón az élők 55 százaléka volt jelen. 1952-ben 52-en végeztek, húsz halottjuk van, 1953-ban 45-en szereztek erdésztechnikusi oklevelet, közülük 28-an élnek, az 1954-es évfolyam élők tagjai (21) 71,42 %-ban voltak jelen a találkozón, és, végül 1955 42-es létszámából – tíz halottjuk van – 17-en voltak jelen a kantai gimnázium udvarán.

Öt évfolyam 207 erdészdiplomásából 133-an élnek, az idei „nagytalálkozón” 72-en – az élők 50,34 százaléka vett részt.

A számadatok mögé tessék odaképezni azt a hatalmas, gyakran a természeti környezet gyökeres átalakításával járó munkát, amelyet, főleg Székelyföld térségében, ez az erdészgeneráció elvégzett. És az óriási erdőirtások, a nagy volumenű kitermelések mellett vegyük észre, hogy ugyanezeknek az embereknek a keze nyomán születtek a csemetekertek, faiskolák ezrei, ők végeztették el a hatalmas erdőtelepítéseket, amelyek most 40 – 50 éves korban a térség jelentős erdőkincsét képezik. Ennél már csak az értékesebb kincs, hogy ezekben a társadalomban még mindig jelentős arányban jelen levő emberekben olyan összetartozás-tudat él, amely minta lehetne fiatalabb generációk számára is. Volt, aki a határokon túlról érkezett haza erre a találkozóra, és nekem, mint tiszteletbeli erdésznek-újságírónak alkalmam volt rácsodálkozni arra is, hogy ez az internet világtól messzire élő generáció mekkora figyelemmel követi szülőföldje papíralapú sajtóját, és nem kis meglepetésemre találkoztam olyan, tőlünk száz meg száz kilométerekre élő egykori erdész-növendékekkel, akik lapunk rendszeres olvasói, rokonaik vagy barátaiak összegyűjtik a heti lapszámokat és postázzák számukra.

Ezúttal is köszönjük hűségüket. És *dr. Szócs Géza* „főrendezőnek” azt, hogy A lélek hangja című publicisztika kötetének bővített magánkiadásával a híres-neves iskola régi- és közelmúltját a nagyszabású rendezvénytől távolmaradók és az utókor számára is elérhetővé tette.

Kép és szöveg: **Sylvester Lajos**